

Μέσα σ' ένα χρόνο η Κυθρέα και η περιοχή της κήδεψαν 31 ηρωομάρτυρες που είτε έπεσαν στο πεδίο της μάχης είτε εκτελέστηκαν εν ψυχρώ. Στους 13 στρατιώτες και στους 18 άμαχους είναι αφιερωμένη αυτή η έκδοση του περιοδικού μας. Ίσως έτσι ξοφλήσουμε μερικό από το ΧΡΕΟΣ μας απέναντί τους...

Όμως τι κι αν η δολοφονία αιχμαλώτων πολέμου και αμάχων αποτεθεί κατάφωρη παραβίαση του διεθνούς εθιμικού δικαίου και παραβιάζει την Τρίτη Συνθήκη της Γενεύης για τη μεταχείριση των αιχμαλώτων πολέμου και την Τέταρτη Συνθήκη της Γενεύης για την προστασία των αμάχων κατά τη διάρκεια πολέμου; Τι κι αν η αφαίρεση ζωής αποτεθεί κατάφωρη παραβίαση του άρθρου 2 της Ευρωπαϊκής Συνθήκης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα;

Η Τουρκία προχωρεί δυστυχώς ακάθεκτη και με τις ευλογίες των δυνατών ... για να γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης!

Το πιο πικρό τραγούδι

του Στέλιου Παπαντωνίου
Εκπαιδευτικού

Της πήραν το λεβέντη της σ' ένα κουτί. Το λεβεντονιό που δεν τον χωρούσε η αυλή σαν άνοιγε τα χέρια να χορέψει, δεν τον χωρούσε η κάμαρα έτσι που μεγάλωνε με τις μέρες. Πήγε στο στρατό, να προσφερθεί στην πατρίδα, να μάθει να υπερασπίζεται το δίκαιο, να αγωνίζεται για το καλό του τόπου, όλων των ανθρώπων την ελευθερία. Και τώρα της τον έφεραν σ' ένα κουτί! Τριανταπέντε χρόνια ν' ανηφορίζει το Γολγοθά και τέλος να μην έχει. Και τώρα τούτο το τέλος το τραγικό κι ανέλπιστο. Αφού τον έβλεπε στη φωτογραφία, ήταν ζωντανός, γονατιστός με τα χέρια ψηλά, τον άρπαξαν οι Τούρκοι και πού να τον πήραν; Άλλιοι έλεγαν τους έριξαν στα μπουντρούμια, άλλοι τον είδαν στα κάτεργα, τις νύχτες βασανίζονταν με το παιδί της, να του πέρασαν χαϊκιάδες στα πόδια, να τον έχουν στις σιδηρογραμμές, να τον χτυπούν, αυτόν που δεν έβλαψε ζουζούνι;

Λες να 'ν' αλήθεια πως τον πήραν σκλάβο σ' ένα σπίτι και του έδωσαν Τουρκάλη; Κι αν είν' έτσι θα το έκαμαν Τουρκάκι το παιδί, μην το βασανίζουν, μόνο να 'ν' καλά, να βλέπει το φως του ήλιου μόνο, και τ' αγέρι να φυσά στο πρόσωπό του να δροσίζεται, να μυρίζει βασιλικό και δυόσμο. Και τον έφεραν σ' ένα κουτί. Πού 'ν' το μεγάλο φέρετρο να κλείσει το γίγαντά της; Το πηλατύ στήθος π' αγκάλιαζε η μάνα και περηφανεύονταν, το σφιχτό κορμί, το πρόσωπο τ' αγγέλου; Πού ναι τ' όραμα πως θα 'ρχονταν περίληαμπρος με δόξα και τιμή; Και τώρα η μικρή στενή πικρή αλήθεια: τα λείψανα των λειψάνων σ' ένα κουτί.

Στην αρχή ήταν ένα φίδι που μπαινόβγαине στα σωθικά και τα συμπαράλιαζε, ύστερα κουλουριάστηκε κι έτρωγε την καρδιά μέρα νύχτα, προπάντων τη νύχτα, όταν